

РЕШЕНИЕ

№ 3100

гр. София, 10.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1861** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на юрисконсулт – пълномощник на началник сектор в отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи, срещу решение № 347 от 18.01.2024 г., постановено по НАХД № 16607/2022 г. на Софийски районен съд, НО, 106 състав. С въззивното решение е отменено Наказателно постановление № 22-4332-024552/01.12.2022 г., издадено от началник сектор при ОПП - СДВР, с което за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП на И. К. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., на основание чл.183, ал.5, т.1 от същия закон и съгласно чл. 6, ал.1, т.20 от Наредба № 1з-2539/17.12.2012г. /обн. в ДВ бр.1 от 04.01.2013г., в сила от 04.02.2013г./ е постановено отнемането на 8 (осем) контролни точки, след влизане в сила на НП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно,

постановено в противоречие с материалния закон и процесуалните правила, необосновано и явно несправедливо. Правят се възражения, че посочената в АУАН и НП правна квалификация отговаря на словесното описание на извършеното нарушение. Поддържа се, че нарушението е доказано, а наложената глоба е в определения от закона размер. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание касаторът не взема участие.

Ответникът - И. К. Т., посредством упълномощен адвокат, оспорва жалбата. Позовава се на съображенията изложени в депозиран на 23.02.2024 г. отговор на касационна жалба. Прави искане за оставяне в сила на решението на СРС. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа становище, че решението на СРС е правилно.

Административен съд София – град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства Софийски районен съд е приел за установено, че на 07.11.2022 г., около 22:10 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], ответника по касация - Т. управлява лек автомобил марка „Деу“ с рег. [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с [улица]приближава, навлиза и преминава на червен сигнал на работеща в нормален режим светофарна уредба. Това е забелязано от свидетелите В. и Н., които изпълнявали задълженията си като автопатрул към 03 РУ - СДВР. На водача, след като бил спрян от органите на реда, е съставен АУАН. Деянието е квалифицирано в АУАН като нарушение на чл. 6, т. 1, предл. второ от ЗДвП. АУАН след предявяване е подписан от Т.. На 01.12.2022 г. е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление № 22-4332-024552/01.12.2022 г., с което на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 6, ал.1 от същия закон на Т. е наложена глоба в размер на 100 лева.

Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица и при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. За да отмени НП, решаващият съд е направил е извод, че нарушението не е доказано. В тази връзка съдът е изложил подробни съображения защо приема, че не се доказва, че Т. е преминал на червен светофар.

Въззивното решение е валидно, допустимо и правилно.

Както в АУАН, така и в НП е прието, че с поведението си Т. е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, която изисква участниците в движението да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Настоящият касационен състав намира, че в производството пред СРС констатациите в АУАН, съответно НП са оборени. В тази връзка изцяло се споделят правните изводи на въззивния съд, че не се доказва Т. да е преминал на червен сигнал на светофарната уредба, тъй като фактическата обстановка в АУАН и НП описваща преминаване на червен сигнал на светофарната уредба е изцяло недоказана. За да приеме, че Т., като водач на лек автомобил, се е съобразил със светлинния сигнал на светофарната уредба, СРС е взел предвид показанията на свидетелите, които не потвърждават констатациите в НП, относно светлинния режим на работа в момента на навлизане на водача в кръстовището. Действително свидетелят Н. не си спомня за случая, а показанията на актосъставителя - В. се базират изцяло на предположения, съобразно фазите на светлинните сигнали. СРС правилно е взел предвид показанията на свидетелите – Б. и К. (пътници в автомобила), които изцяло оборват приетото в АУАН и НП. В случая липсата на доказателства за извършване на вмененото административно нарушение изисква отмяна на наказателното постановление.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за неговата отмяна.

Касационната жалба е неоснователна, поради което следва да се остави в сила решението на СРС.

От представения договор за правна защита и съдействие между ответника Т. и адв. Т. Б. е видно, че възнаграждението е договорено в условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Посочената разпоредба регламентира безплатна правна помощ на материално затруднени лица. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА и предвид изхода на спора, касаторът дължи разноски за възнаграждение на адв. Б. от САК, които съдът следва да определи в размер не по нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая същите следва да бъдат определени в размер на 400 /четиристотин/ лева, съобразно разпоредбата на чл.18 вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 347 от 18.01.2024 г., постановено по НАХД № 16607 от 2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Т. В. Б. от САК сумата от 400 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.